

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

กระแสโลกาภิวัตน์และความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วในด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ทำให้ทุกประเทศทั่วโลกต้องก้าวเข้าสู่เวทีแห่งการแข่งขันระดับโลกอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังนั้น “การพัฒนาทุนทางปัญญาของมนุษย์” จึงเป็นหนทางหนึ่งที่นานาประเทศเลือกใช้เพื่อเป็นพลังขับเคลื่อนในการพัฒนาประเทศของตน

สำหรับประเทศไทยนั้นก็ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาคน เช่นเดียวกับประเทศอื่นๆ ดังจะเห็นได้จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 – 2544) ที่กำหนดให้คนเป็นศูนย์กลางในการพัฒนาประเทศ ประกอบกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ได้บัญญัติเกี่ยวกับการศึกษาไว้ในมาตรา 43 ระบุว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย” และได้กำหนดแนวนโยบายในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของรัฐไว้ในมาตรา 81 ระบุว่า “รัฐต้องจัดการศึกษาอบรมและสนับสนุนให้เอกชนจัดการศึกษาอบรมให้เกิดความรู้คู่คุณธรรม จัดให้มีกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาแห่งชาติ ปรับปรุงการศึกษาให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม ” จากบทบัญญัติดังกล่าว มีผลให้มีการออกกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษานับแรก คือ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 พระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดอย่างชัดเจนเกี่ยวกับหลักการของการจัดการศึกษาที่ต้องมุ่งเน้นคุณภาพและมาตรฐาน โดยได้บัญญัติรายละเอียดไว้ในหมวด 6 ว่าด้วย มาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษา ประกอบด้วย มาตรา 47 48 49 50 และ 51 ที่กำหนดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาทุกระดับ ประกอบด้วย ระบบการประกันคุณภาพภายในและระบบการประกันคุณภาพภายนอก (มาตรา 47) ให้หน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษาจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง โดยมีการจัดทำรายงานประจำปีเสนอต่อหน่วยงานต้นสังกัด หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเปิดเผยต่อสาธารณชน (มาตรา 48) ให้มีสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา มีฐานะเป็นองค์การมหาชน ทำหน้าที่พัฒนาเกณฑ์ วิธีการประเมินคุณภาพภายนอกและทำการประเมินผลการจัดการศึกษา และให้มีการประเมินคุณภาพ

ภายนอกของสถานศึกษาทุกแห่งอย่างน้อยหนึ่งครั้งในทุกห้าปีนับตั้งแต่การประเมินครั้งสุดท้าย และเสนอผลการประเมินต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสาธารณชน (มาตรา 49) (สำนักงานปฏิรูป การศึกษา, 2543. หน้า 54) ดังนั้นการจัดการศึกษาของประเทศไทยนับตั้งแต่ พ.ศ. 2540 จึงมี การกำหนดแนวทางปฏิบัติไว้อย่างชัดเจน ตั้งแต่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 - 2544) และ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเดียวกัน คือ พัฒนาการศึกษ เพื่อพัฒนาคนไทยให้มีความรู้ ความสามารถ มีศักยภาพเพียงพอต่อการพัฒนาประเทศไทยให้ เจริญก้าวหน้าต่อไป

การประกันคุณภาพการศึกษา เพื่อพัฒนาการศึกษาไทยให้มีมาตรฐานเป็นเลิศนั้น กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดหลักการสำคัญไว้ 3 ข้อ คือ (สำนักงานคณะกรรมการการ ประถมศึกษาแห่งชาติ, 2541จ. หน้า 3)

1. รัฐกระจายอำนาจในการกำหนดนโยบายการบริหาร งานวิชาการ งบประมาณ บุคลากรและทรัพยากร ให้กับจังหวัดและสถานศึกษาทุกระดับ ทุกประเภท
2. รัฐสนับสนุนให้ผู้ปกครอง ผู้นำชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้มีส่วนร่วม รับผิดชอบในการจัดการศึกษา
3. โรงเรียนต้องแสดงภาระหน้าที่ความรับผิดชอบต่อนักเรียนและผู้ปกครอง ตาม มาตรฐานที่กำหนด และผู้รับผิดชอบการจัดการศึกษา

การประกันคุณภาพการศึกษาครอบคลุมถึงมวลกิจกรรมและภารกิจทางวิชาการและ ทางการบริหารจัดการที่มีการวางแผนล่วงหน้า และมีการประสานสัมพันธ์อย่างเป็นระบบ เพื่อสร้างความมั่นใจที่สมเหตุสมผลว่า ผู้เรียนจะมีความรู้ ความสามารถ และคุณลักษณะ ที่พึงประสงค์ตามมาตรฐานการศึกษาที่ได้กำหนดไว้ การออกแบบและการดำเนินงานด้าน การประกันคุณภาพการศึกษาจะยึดหลักการต่อไปนี้ (กรมวิชาการ, 2544ค. หน้า 13-16)

1. คุณภาพการศึกษาในบริบทของการประกันคุณภาพจะเน้นการสร้าง ความ พึงพอใจให้กับผู้บริโภครทั้งภายในและภายนอก

คุณภาพภายใน หมายถึง ความพึงพอใจที่มีให้กับผู้รับช่วงต่อในทุกขั้นตอนของ กระบวนการ หรือทุกระดับชั้นเรียน

คุณภาพภายนอก หมายถึง ความพึงพอใจในเชิงเศรษฐกิจและสังคมระดับ มหัพภาค (Macro Socio – Economic Level) ซึ่งหมายถึง ความรู้ความสามารถและ คุณลักษณะของผู้เรียนที่จำเป็นต่อความอยู่รอด และการสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจ การเมือง

และวัฒนธรรมของประเทศชาติในการแข่งขันทางธุรกิจ การค้า และทางเทคโนโลยีระดับภูมิภาค และระดับโลก

2. การประกันคุณภาพการศึกษาเป็นการบริหารจัดการศึกษาทั้งระบบของสถานศึกษาและเป็นยุทธศาสตร์เชิงรุกที่เน้นการวางแผนและการเตรียมการป้องกันล่วงหน้าก่อนที่ปัญหา จะเกิดขึ้น ไม่ใช่การแก้สถานการณ์เฉพาะหน้าเพื่อตอบสนองต่อปัญหาที่เกิดขึ้นแล้ว

3. การประกันคุณภาพการศึกษาเป็นการสร้างความมั่นใจที่ตั้งอยู่บนรากฐานของหลักวิชา หลักฐานข้อเท็จจริงที่สามารถตรวจสอบได้ กระบวนการวิเคราะห์และประมวลผลที่เป็นวิทยาศาสตร์ และความสมเหตุสมผล

4. การตรวจสอบ การวัด และการประเมินผลในบริบทของการประกันคุณภาพการศึกษา มีจุดประสงค์สำคัญ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลย้อนกลับสำหรับการใช้ในการวางแผนเพื่อการปรับปรุงคุณภาพอย่างต่อเนื่อง มิใช่การจับผิด หรือการตัดสินให้รางวัลหรือลงโทษ

5. คุณภาพของการออกแบบ (มาตรฐานการศึกษา หลักสูตร และแผนการสอน) และกระบวนการทำงาน (การเรียนการสอน การบริหารหลักสูตร ครูและบุคลากรทางการศึกษา) เป็นองค์ประกอบสำคัญที่นำไปสู่การพัฒนาคุณภาพผู้เรียน

6. การประกันคุณภาพการศึกษานับความสำคัญของการสร้างความรู้ ทักษะ และความมั่นใจแก่บุคลากรที่เกี่ยวข้องทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา เพื่อสร้างโอกาสให้เกิดการมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

7. การประกันคุณภาพการศึกษาให้ความสำคัญต่อการประสานสัมพันธ์ภายในระหว่างหน่วยงานทางการศึกษาทุกระดับ และความร่วมมือของหน่วยงานและองค์กรต่าง ๆ ในเขตพื้นที่การศึกษา

8. ภาวะความเป็นผู้นำและความเอาใจจริงเอาใจ (Commitment) ของผู้บริหารการศึกษา และการกระจายอำนาจความรับผิดชอบที่เหมาะสมเป็นปัจจัยสำคัญของการประกันคุณภาพการศึกษา

การประกันคุณภาพการศึกษากับการควบคุมคุณภาพมักจะใช้แทนกันอยู่เสมอ ความแตกต่างในคำทั้งสองนี้อยู่ที่การสื่อความหมายถึงการจัดการในเรื่องคุณภาพ โดยการควบคุมคุณภาพ มีแนวคิดอยู่บนพื้นฐานของการ “แก้ไข” ขณะที่การประกันคุณภาพการศึกษามีแนวคิดอยู่บนพื้นฐานของการ “ป้องกัน” การควบคุมคุณภาพให้ความหมายว่าเป็นเรื่องของความดี ความงาม ความเป็นเลิศ แต่การประกันคุณภาพการศึกษาให้ความหมายในแง่มุมของการบรรลุความต้องการที่แท้จริงของลูกค้า (นักเรียน ผู้ปกครอง ชุมชน และสังคม) และสอดคล้องกับ

วิถีชีวิต การประกันคุณภาพการศึกษา จึงเป็นวัฒนธรรมใหม่ที่เปลี่ยนมิติจากการเป็นผู้มีอำนาจกำหนดคุณภาพและผู้ควบคุมมาเป็นการสร้างความไว้วางใจซึ่งกันและกัน เปลี่ยนจากระบบการพึ่งพามาเป็นการอาศัยซึ่งกันและกัน โดยทุกคนรู้และเข้าใจในบทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบที่ต้องมีร่วมกัน เปลี่ยนวิธีการทำงานจากการแสวงหาวิธีการใหม่ๆ หลังจากการสูญเสียเกิดขึ้นแล้ว เป็นการสร้างวิธีการที่ถูกต้องให้เกิดตั้งแต่แรกให้มากที่สุด เพื่อลดโอกาสที่ผลผลิตจะไม่เป็นไปตามคุณภาพที่วางไว้ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2541ข. หน้า 2)

จากผลการประเมินคุณภาพภายนอกรอบแรก ของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) ยังพบว่า มีโรงเรียนจำนวนไม่น้อยที่ดำเนินการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาแบบแยกส่วนออกมาจากการทำงานปกติ ทำให้ต้องเพิ่มภาระงาน เสี่ยงประมาณในการเตรียมข้อมูลเอกสารหลักฐานขึ้นมาใหม่ จัดทำเพียงแต่เอกสารหลักฐานเพื่อให้มีไว้ตรวจ ไม่ได้เกิดจากการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะชุมชน จึงอาจกล่าวได้ว่าการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาระดับขั้นพื้นฐาน โดยภาพรวมยังมีปัญหาเกี่ยวกับแนวทางการปฏิบัติและไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร

รวมทั้งการรายงานของคณะกรรมการการศึกษาสภาผู้แทนราษฎร (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา, 2546. หน้า 19) พบว่า ปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญในการพัฒนาระบบ และดำเนินการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ บุคลากรขาดความรู้ความเข้าใจในการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษาและไม่ให้ความร่วมมือเท่าที่ควร การฝึกอบรมครู ผู้บริหารและบุคลากรทางการศึกษายังไม่ครอบคลุมและกว้างขวางเพียงพอ งบประมาณในการให้สถานศึกษาในสังกัดดำเนินการพัฒนาคุณภาพการศึกษามีจำกัด นอกจากนี้ยังขาดการสนับสนุนจากหน่วยงานต้นสังกัดในการส่งเสริมด้านต่างๆ เช่น กระบวนการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง ชุมชน และนักเรียน การสร้างเครือข่ายเพื่อใช้ทรัพยากรร่วมกัน การกำหนดมาตรฐานและตัวบ่งชี้ของหน่วยงานเดิมขาดเอกภาพและไม่เชื่อมโยงสอดคล้องกัน การนำผลการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษาไปเผยแพร่และใช้ในวงจำกัดอย่างไม่เป็นรูปธรรม การผดุงรักษาและการขยายผลระบบการประกันคุณภาพการศึกษามีประสิทธิภาพไม่เด่นชัด ให้ความสำคัญและสนับสนุนเฉพาะสถานศึกษาในสังกัดโดยยังมิได้ครอบคลุม หรือเชื่อมโยงกับสถานศึกษาในสังกัดอื่นด้วยเหตุผลต่างๆ ดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงเห็นความจำเป็นในการที่จะพัฒนาคู่มือ การประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนพริามอุทิศ อำเภอพรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลก เพื่อช่วยแก้ปัญหาการดำเนินงานประกันคุณภาพภายในของโรงเรียนพริามอุทิศ โดยเน้นหลักการจัดโครงสร้างองค์การที่เอื้อต่อการตัดสินใจแบบมีส่วนร่วมและ

มีความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้ โดยการนำหลักการและข้อกำหนดของการประกันคุณภาพ การศึกษา มาประยุกต์ใช้กับการประกันคุณภาพภายในของโรงเรียนพริามอุทิศ อำเภอพรหม พริาม จังหวัดพิษณุโลก อย่างเหมาะสมและเป็นไปได้สูงสุด และเพื่อเป็นแนวทางการปฏิบัติงาน ของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานจัดการศึกษาของโรงเรียนพริามอุทิศ อำเภอพรหมพริาม จังหวัดพิษณุโลก

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาคู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนพริามอุทิศ อำเภอพรหมพริาม จังหวัดพิษณุโลก โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะ ดังนี้

1. เพื่อสร้างและหาคุณภาพของคู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนพริามอุทิศ อำเภอพรหมพริาม จังหวัดพิษณุโลก

2. เพื่อทดลองใช้คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนพริามอุทิศ อำเภอพรหมพริาม จังหวัดพิษณุโลก โดยศึกษา 2 ประเด็น คือ

2.1 เพื่อเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการประกันคุณภาพการศึกษาของ ครู โรงเรียนพริามอุทิศ ก่อนและหลังใช้คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนพริามอุทิศ อำเภอพรหมพริาม จังหวัดพิษณุโลก

2.2 เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูโรงเรียนพริามอุทิศที่มีต่อขั้นตอนการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษา ตามคู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนพริามอุทิศ อำเภอพรหมพริาม จังหวัดพิษณุโลก

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ได้คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนพริามอุทิศ อำเภอพรหมพริาม จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งเป็นประโยชน์ในการดำเนินงานประกันคุณภาพภายในของโรงเรียนพริามอุทิศ ให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น

2. ทำให้ทราบความคิดเห็นของครูโรงเรียนพริามอุทิศ ที่มีต่อขั้นตอนการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาตามคู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนพริามอุทิศ อำเภอพรหมพริาม จังหวัดพิษณุโลก

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตของการวิจัยดังต่อไปนี้

1. การสร้างและหาคุณภาพของคู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนพริมาอุทิศ อำเภอพหลมพริมา จังหวัดพิษณุโลก

1.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนพริมาอุทิศ อำเภอพหลมพริมา จังหวัดพิษณุโลก นี้ ผู้วิจัยได้ดัดแปลงคู่มือการพัฒนาคุณภาพสถานศึกษาสู่มาตรฐานการประกันคุณภาพการศึกษาระดับสถานศึกษา ของสมเดช สีแสง (2549) ซึ่งมีเนื้อหาทั้งหมด 8 ตอน ได้แก่

- ตอนที่ 1 การตรวจสอบความพร้อมการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา
- ตอนที่ 2 แนวทางการพัฒนาระบบสารสนเทศ
- ตอนที่ 3 แนวทางการพัฒนามาตรฐานระดับสถานศึกษา
- ตอนที่ 4 แนวทางการวางแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษา
- ตอนที่ 5 แนวทางการดำเนินงานพัฒนาคุณภาพการศึกษา
- ตอนที่ 6 แนวทางการตรวจสอบและทบทวนคุณภาพการศึกษา
- ตอนที่ 7 แนวทางการประเมินคุณภาพการศึกษา
- ตอนที่ 8 แนวทางการรายงานคุณภาพการศึกษา

1.2 ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการหาความเหมาะสมของคู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนพริมาอุทิศ อำเภอพหลมพริมา จังหวัดพิษณุโลก คือ ผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ประสบการณ์ และความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับการวิจัยและประเมินผลทางการศึกษาและการประกันคุณภาพการศึกษา จำนวน 5 ท่าน เป็นผู้ตรวจสอบความเหมาะสมของคู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.3 ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมของคู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนพริมาอุทิศ อำเภอพหลมพริมา จังหวัดพิษณุโลก

2. การทดลองใช้คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนพริามอุทิศ อำเภอพรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลก

2.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

การนำคู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนพริามอุทิศ อำเภอพรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลก ที่ผ่านการตรวจสอบความเหมาะสมโดยผู้เชี่ยวชาญแล้ว นำไปทดลองใช้ในสถานการณ์จริง รวมระยะเวลาทั้งหมด 2 เดือน คือ ระหว่างวันที่ 5 มกราคม ถึงวันที่ 4 มีนาคม พ.ศ. 2550 โดยได้ศึกษาผลของการทดลองใช้คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนพริามอุทิศ อำเภอพรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลก แบ่งเป็น 2 ประเด็น คือ

2.1.1 เปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการประกันคุณภาพการศึกษา ของครูโรงเรียนพริามอุทิศ ก่อนและหลังใช้คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนพริามอุทิศ อำเภอพรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลก

2.1.2 ศึกษาความคิดเห็นของครูโรงเรียนพริามอุทิศ ที่มีต่อขั้นตอนการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาตามคู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนพริามอุทิศ อำเภอพรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลก

2.2 ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

แหล่งข้อมูล คือ ครูโรงเรียนพริามอุทิศ อำเภอพรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 35 คน

2.3 ขอบเขตด้านตัวแปร

2.3.1 ตัวแปรต้น คือ การใช้คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนพริามอุทิศ อำเภอพรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลก จำแนกเป็น

2.3.1.1 ก่อนใช้คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนพริามอุทิศ อำเภอพรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลก

2.3.1.2 หลังใช้คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนพริามอุทิศ อำเภอพรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลก

2.3.2 ตัวแปรตาม คือ

2.3.2.1 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการประกันคุณภาพการศึกษาของ
ครูโรงเรียนพินามอุทิศ ก่อนและหลังใช้คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนพินามอุทิศ
อำเภอพรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลก

2.3.2.2 ความคิดเห็นที่มีต่อขั้นตอนการดำเนินงานการประกันคุณภาพ
การศึกษาตามคู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนพินามอุทิศ อำเภอพรหมพิราม จังหวัด
พิษณุโลก ของครูโรงเรียนพินามอุทิศ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนพินามอุทิศ อำเภอพรหมพิราม
จังหวัดพิษณุโลก หมายถึง เอกสารที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้น โดยดัดแปลงคู่มือการพัฒนาคุณภาพ
สถานศึกษาสู่มาตรฐานการประกันคุณภาพการศึกษาระดับสถานศึกษา ของสมเดช สีแสง
(2549) เพื่อประกอบการทดลองใช้คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนพินามอุทิศ
อำเภอพรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลก มีสาระสำคัญ 8 ประการ ได้แก่ การตรวจสอบความพร้อม
ในการประกันคุณภาพภายในของสถานศึกษา, แนวทางการพัฒนาระบบสารสนเทศ, แนว
ทางการพัฒนามาตรฐานการศึกษาระดับสถานศึกษา, แนวทางการจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพ
การศึกษา, แนวทางการดำเนินงานตามแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษา, แนวทางการตรวจสอบ
และทบทวนคุณภาพการศึกษา, แนวทางการประเมินคุณภาพการศึกษา, แนวทางการจัดทำ
รายงานคุณภาพการศึกษา

2. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการประกันคุณภาพการศึกษา หมายถึง ประสบการณ์
ที่เกิดขึ้นกับครูโรงเรียนพินามอุทิศ ที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษาในสถานศึกษา
ขั้นพื้นฐาน แบ่งออกเป็น 8 องค์ประกอบ ตามแนวทางการประกันคุณภาพการศึกษาของ
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประกอบด้วย 1.การตรวจสอบความพร้อม
การประกันคุณภาพการศึกษา 2. การพัฒนาระบบสารสนเทศ 3.การพัฒนามาตรฐานการศึกษา
ระดับสถานศึกษา 4.การจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษา 5.การดำเนินงานตามแผนพัฒนา
คุณภาพการศึกษา 6.การตรวจสอบและทบทวนคุณภาพการศึกษา 7.การประเมินคุณภาพ
การศึกษา 8.และการจัดทำรายงานคุณภาพการศึกษา

3. คุณภาพของคู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนพืชมูทิต
อำเภอพรหมพืชม จังหวัดพืชมูทิต หมายถึง ความสอดคล้องของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อ
การกำหนดองค์ประกอบของคู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนพืชมูทิต
อำเภอพรหมพืชม จังหวัดพืชมูทิต

4. การประกันคุณภาพการศึกษา หมายถึง การดำเนินงานที่เป็นระบบตาม
กฎกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน
สถานศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2546 เพื่อทำให้เกิดความมั่นใจได้ว่าการจัด
การศึกษาของสถานศึกษาจะมีคุณภาพตามมาตรฐานคุณภาพการศึกษาที่กำหนด

6. การประกันคุณภาพภายใน หมายถึง การดำเนินงานเกี่ยวกับการประกันคุณภาพ
การศึกษาที่ดำเนินการโดยสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน

สมมุติฐานของการวิจัย

ครูโรงเรียนพืชมูทิต อำเภอพรหมพืชม จังหวัดพืชมูทิต มีความรู้ความเข้าใจ
เกี่ยวกับการประกันคุณภาพการศึกษา หลังการใช้คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียน
พืชมูทิต อำเภอพรหมพืชม จังหวัดพืชมูทิต มากกว่าก่อนการใช้คู่มือ การประกันคุณภาพ
การศึกษา โรงเรียนพืชมูทิต อำเภอพรหมพืชม จังหวัดพืชมูทิต